

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **P. B.**, bytom v P., U., proti odporkyni **S.P., U. so sídlom v B.**, U., o úrazovú rentu, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 18Sn/19/2005-79 zo 7. marca 2007, rozhodol

t a k t o :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 18Sn/19/2005-79 zo 7. marca 2007 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) potvrdil rozhodnutie odporkyne č. 22-909/2005-867 z 28. februára 2005, ktorým podľa § 293b zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zák.č. 461/2003 Z.z.“) rozhodla, že úrazová renta vyplácaná navrhovateľovi sa zvyšuje od 1. januára 2005 o 7,54% sumy úrazovej renty na sumu 11.152,- Sk mesačne, na ktorú bude mať nárok do zmeny podmienok rozhodujúcich pre nárok na úrazovú rentu, na jej výplatu alebo na určenie jej sumy podľa cit. zákona.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že vzhľadom k tomu, že pred 1. januárom 2005 bola navrhovateľovi vyplácaná úrazová renta vo výške 10.370,- Sk, došlo v súlade s § 293b zák.č. 461/2003 Z.z. k jej zvýšeniu od 1. januára 2005 o 7,54%, t.j. o sumu 728,- Sk na celkovú výšku 11.152,- Sk. Napadnutým rozhodnutím teda odporca iba zvýšil to, čo bolo v predchádzajúcom období vyplácané. Krajský súd zdôraznil, že ak navrhovateľ s výškou náhrady straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti nesúhlasí, môže podať návrh na súd o určenie výšky tejto náhrady, pretože odporkyňa nie je osobou oprávnenou rozhodnúť o výške náhrady straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, na ktorú vznikol nárok pred 1. januárom 2004.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci, pričom zároveň **poukázal na skutočnosť, že vo veci rozhodoval**

samosudca, ktorý mu nebol pridelený a ktorý nevedol ani jedno z dvoch súdnych pojednávaní, čo podľa jeho názoru malo vplyv na samotné rozhodnutie, pretože samosudca ani nemal časový priestor na dôkladné oboznámenie sa s vecou.

Navrhovateľ zdôraznil, že poukazovanie súdu, ale aj žalovaného, že v prípade nesúhlasu s výškou sumy vyplácanej mesačne na náhradu za stratu na zárobku do 31. decembra 2003, mal podať návrh na súd, nie je relevantným argumentom, pretože či by už súd vyniesol kladný rozsudok alebo by potvrdil výšku sumy priemerného zárobku rozhodného do výšky ktorej náhrada mu za stratu na zárobku k 31. decembru 2003 patrila, žalovaná by vždy určila výšku sumy úrazovej renty vyplácanú od 1. januára 2004 spôsobom, o ktorom tvrdil, že je v rozpore s § 272 ods. 3 zák.č. 461/2003 Z.z. Žalovaná totiž rešpektuje iba zákonom deklarovanú zásadu zachovania nároku na úrazovú rentu, bez rešpektovania výšky jej sumy.

Navrhovateľ zdôraznil, že z napadnutého rozsudku nie je zrejmé a jednoznačné, ako sa súd vysporiadal s tvrdením žalovaného, že výšku sumy úrazovej renty vyplácanú od 1. januára 2004 mu určil na základe stanoviska Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR z 8. decembra 2003, podľa ktorého, úrazovú rentu vyplácanú od 1. januára 2004 v prípadoch, o aký ide treba určiť ako podiel súčtu vyplatených náhrad straty na zárobku po skončení PN z obdobia od 1. júla 2003 do 31. decembra 2003. Poukázal tiež na vyjadrenie MPSVaR SR, podľa ktorého uvedené stanovisko nie je právne záväzné.

Navrhovateľ trval na tom, že pevná výška sumy úrazovej renty vyplácaná od 1. januára 2004 sa musí určiť tak, že od brutto priemerného valorizovaného zárobku do výšky ktorého mu náhrada za stratu na zárobku po skončení PN k 31. decembru 2003 patrila (§ 134 Zákonníka práce brutto priemerný zárobok na pracovnoprávne účely a § 201 Zákonníka práce) sa odpočíta výška sumy čiastočného invalidného dôchodku, ktorá mu k 31. decembru 2003 patrila. Len takto môže byť zaručené, že v takýchto prípadoch nebude niekto znevýhodnený alebo zvýhodnený a zákon bude v takýchto prípadoch pre všetkých rovnaký.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 250s O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250l ods. 2 v spojení s § 250ja ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť z dôvodu závažného procesného pochybenia krajského súdu.

Občianske súdne konanie je ovládané zásadami, ktorých obsahom je vyjadrenie základných princípov dosahovania účelu civilného procesu v ich jednotnosti. Medzi tieto zásady patria aj zásada priamosti a ústnosti, ktoré boli v posudzovanej veci závažným spôsobom porušené.

Podstata zásady priamosti vychádza z požiadavky, aby súd rozhodoval o veci samej na základe bezprostredne získaných poznatkov a opieral sa len o dôkazy vykonané pred ním. Podstata zásady ústnosti je v tom, že súd pri rozhodovaní o veci

princiipiálne vychádza z poznatkov, ktoré získal na ústnom pojednávaní. Pojednávanie svojou koncepciou zabezpečuje efektívne a precízne prejednanie a rozhodnutie vo veci samej.

Odvolací súd z podkladov súdneho spisu zistil, že vo veci konala zákonná sudkyňa JUDr. L. M., ktorá pojednávanie z 5. marca 2007 odročila za účelom vyhlásenia rozsudku na termín 7. marec 2007.

Zo zápisnice o pojednávaní zo 7. marca 2007 vyplýva, že z dôvodu neprítomnosti zákonnej sudkyne JUDr. L. M., rozsudok v predmetnej veci vyhlásil zastupujúci sudca Mgr. P.M.. Z podkladov spisu je zrejmé, že tento sudca vôbec neprišiel do bezprostredného kontaktu s účastníkmi konania, neboli pred ním vykonané žiadne dôkazy, resp. ani zopakované výsledky doterajšieho konania vo veci.

Porušenie zásady priamosti a ústnosti predstavuje takú závažnú skutočnosť, v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva účastníkov na spravodlivé prejednanie veci. Za tohto stavu odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné, ako rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f/ a ods. 3 v spojení s § 246c O.s.p.).

V ďalšom konaní bude úlohou krajského súdu zachovať zákonný postup a vo veci opätovne rozhodnúť.

V novom rozhodnutí o veci krajský súd znovu rozhodne aj o náhrade trov konania vrátane trov konania odvolacieho (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 29. apríla 2008

**Anna Žáková, v.r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Dagmar Falbová